

Arrest

nr. 93 704 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 89 293 van 8 oktober 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 16 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op dezelfde dag werd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) uitgevaardigd. Dat zijn de bestreden beslissingen.

“Betrokkene verklaarde dat hij op 08.01.2012 is aangekomen in België. Eén dag later, op 09.01.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te Bezitten, zestien jaar oud te zijn en geboren te zijn te Laghman. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 09.01.2012 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ op 09.01.2012 per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 12.04.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD

Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 12.04.2012 per fax van op de hoogte gebracht

Uit het Eurodacverslag van 09.01.2012 blijkt dat op basis van de vingerafdrukken van betrokkene die in Italië genomen werden op 16.12.2011 door de Italiaanse autoriteiten een asielaanvraag geregistreerd werd inde Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Op 13.06.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit- agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 23.05.2012 op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.05.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat uit het Eurodacverslag van 09.01.2012 op basis waarvan blijkt dat betrokkene in Italië wel degelijk asiel heeft aangevraagd aangezien zijn vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacresultaat geëncodeerd werden met code IT. Betrokkene verklaarde vervolgens dat zijn vingerafdrukken wel werden genomen in Italië ongeveer tien dagen voor hij in België aankwam maar dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij rond 18.06.2011 vanuit Afghanistan met de auto naar Iran reisde. In Iran zou hij gedurende één maand verbleven hebben omdat hij moest wachten van de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene met de auto en te voet naar Turkije gereisd zijn. In Turkije zou hij gedurende één maand verbleven hebben omdat hij moest wachten van de smokkelaar. Vervolgens zou hij te voet en per boot naar Griekenland gereisd zijn waar op orders van de smokkelaar gedurende drie maanden in een goedkoop hotel in Athene verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene met de boot van Griekenland naar Italië gereisd zijn waar zijn vingerafdrukken werden genomen en waar hij gedurende vijftien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Italië met de trein naar Frankrijk gereisd zijn. Daar zou hij gedurende vijf dagen verbleven hebben alvorens per trein naar België te reizen waar hij op 08.01.2012 zou zijn aangekomen en op

09.01.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Op basis van het Eurodacverslag van 09.01.2012 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië, werd er met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.1 van de Dublin-II- Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, voor betrokkene op 23.05.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Ver ordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op

13.06.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 § 1e van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 23.05.2012 op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II Verordening werd overgemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot de verklaarde minderjarigheid van betrokkene, de DVZ twijfels uitte aangaande de verklaarde leeftijd van 16 jaar die betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgaf. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet vervolgens op 17.01.2012 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7 te 3000 Leuven een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 16 jaar. De conclusie van het medisch onderzoek luidt dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan gesteld worden dat betrokkene op 17.01.2012 een leeftijd heeft van 19,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De Dienst

Voogdij stelt op basis daarvan dat de verklaarde leeftijd van 16 jaar dan ook niet in overweging wordt genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek valt. De Dienst Voogdij stelde daarop de geboortedatum van betrokkene vast op 29.09.1994.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Ver ordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende Internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat in Italië veel vluchtelingen op straat leven en dat er hem verteld werd dat andere landen waaronder België, beter waren om naartoe te gaan (DVZ, vraag 19) alsook dat vluchtelingen het in Italië niet goed hebben en op straat leven (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat mensen hem gezegd zouden hebben dat andere landen, waaronder België beter waren om naartoe te gaan (DVZ, vraag 19), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat men hem verteld zou hebben dat andere landen, waaronder België beter zouden zijn om naartoe te gaan, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat er in Italië veel vluchtelingen op straat wonen en dat vluchtelingen het in Italië goed hebben (DVZ vraag 19 en vraag 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de personen die in Italië op straat wonen effectief in Italië erkende vluchtelingen zouden zijn of personen zouden zijn die door de Italiaanse autoriteiten in het bezit van een tijdelijke of permanente verblijfsvergunning zouden zijn gesteld of dat het personen zou betreffen die zich in Italië nog als asielzoeker in een reguliere en lopende asielprocedure zouden bevinden. Het feit dat er in Italië mensen op straat zouden leven is niet automatisch een inbreuk is op art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, dient dan ook te worden opgemerkt dat de aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, wijzen niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene

moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, 'Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten word in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De waarde die in dit artikel vervat ligt is fundamenteel voor elke democratische samenleving en het verbod dat hieruit voortvloeit is enkel in absolute termen uit te drukken, wat wil zeggen dat het geen uitzonderingen duldt. Zoals uw Raad de Europese rechtspraak hieromtrent zelf parafraseert verbiedt artikel 3 EVRM in absolute termen "folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218)." Recent, in het M.S.S. arrest, is het EHRM tot twee interessante conclusies gekomen. Ten eerste maken asielzoekers een specifieke groep uit die gekenmerkt wordt door hun unieke kwetsbaarheid: (...). Dit wil zeggen dat internationale rapporten die berichten over asielzoekers als groep de objectieve omstandigheden aangeven van alle personen die tot deze groep gerekend kunnen worden. Het dient hier benadrukt te worden dat alhoewel het in dit arrest ging om een asielzoeker die tevens een zogenaamd 'Dublingeval' was, het Hof toch geoordeeld heeft dat asielzoekers de relevante referentiegroep uitmaken. Het Hof maakt met andere woorden geen onderscheid tussen asielzoekers en 'Dublin-gevallen'. Een rapport dat over de omstandigheden van asielzoekers bericht geeft dus eveneens de omstandigheden van 'Dublin-gevallen' aan. In het M.S.S. arrest wordt een 'Dublingeval' immers evengoed onderhevig geacht te zijn aan de omstandigheden waar 'gewone' asielzoekers mee te maken krijgen. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker niet enkel tot een kwetsbare groep behoort als asielzoeker die onder de Dublin II Verordening terugkeert maar dat hij daarbovenop een minderjarige asielzoeker is en bijgevolg specifieke kwetsbaarheid in de zin van artikel 19 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (de zgn. Opvangrichtlijn) vertoont en dat hij prima facie voor subsidiaire bescherming in aanmerking lijkt te komen. Verzoeker vertoont dus een verhoogde kwetsbaarheid.

Ten tweede heeft het EHRM geoordeeld dat de objectieve omstandigheden inzake opvang in een land een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken. In het M.S.S. arrest (stuk 3 als bijlage, § 263-264)

stelt het Hof dat de Griekse overheid artikel 3 EVRM heeft geschonden doordat de asielzoeker, die onder de Dublin II Verordening terug naar Griekenland was gebracht, op straat diende te slapen en in uiterste onzekerheid verkeerde voor wat betrof basisnoodzakelijkheden als onderdak en voedsel: (...). Verzoeker heeft reeds persoonlijk een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan in Italië. Hij kwam er uitgeput, ondervoed en uitgedroogd toe, kreeg niet de noodzakelijke medische zorg maar slechts eenmalig een pilletje, en werd daarenboven nog eens geslagen door de Italiaanse politieagenten. Dit op zich maakt voor een minderjarige asielzoeker al een behandeling uit die artikel 3 EVRM op flagrante wijze schendt.

Dat verzoeker dit reeds kortgeleden heeft ervaren, bij zijn aankomst in Italië, maakt het meer dan waarschijnlijk dat hij weer aan een dergelijke ontterende behandeling zal onderworpen worden. Verzoeker loopt dus een reëel gevaar om aan een behandeling contra artikel 3 EVRM onderworpen te worden in Italië, hij is immers reeds aan een dergelijke behandeling onderworpen en niets wijst er op dat hij deze maal anders behandeld zal worden.

Verwerende partij had kennis van het feit dat verzoeker reeds aan mensonwaardige behandelingen werd onderworpen in Italië, getuige het bezwaarschrift dat namens verzoeker werd ingediend, en werd ook van talloze rapporten inzake de waarschijnlijkheid van een mensonwaardige behandeling in Italië voor asielzoekers op de hoogte gesteld (zie stuk 2 als bijlage).

Daarbij heeft verzoeker in de door zijn raadsman gemaakte bezwaren uitvoerig verwezen naar internationale rapporten die getuigen over de erbarmelijke staat van het Italiaanse asiel- en opvangnetwerk en de mensonwaardige behandeling van minderjarige asielzoekers. Verzoekers vrees voor de behandeling die hem te wachten

Staat in Italië wordt gestaafd door de rapporten over de objectieve omstandigheden in Italië.

Er zal eerst verwezen worden naar de omstandigheden waarin Dublin 'gevallen' in het algemeen terecht komen, waarna er zal worden ingegaan op de omstandigheden waar minderjarige Dublin 'gevallen' in belanden. Deze laatste vormen immers een aparte categorie van kwetsbaarheid in de zin van de Opvangrichtlijn en bijgevolg dient er voor hen een andere standaard gehanteerd te worden. Verzoeker wenst hierbij nogmaals te verwijzen naar de bovenvermelde M.S.S. rechtspraak van het Europees Hof waarin de kwetsbaarheid van een groep toelaat om sneller tot een artikel 3 EVRM schending te besluiten.

Ten eerste dient er hier nogmaals op gewezen te worden dat de rapporten van OS AR/ Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS dateren van 2011 en gebaseerd zijn op onderzoek verricht in 2010. Zoals te lezen staat op pg.6 van het Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR rapport: (...). Thomas Hammarberg stelt letterlijk dat de instroom uit Noord-Afrika in heel Italië het volledige opvangnetwerk onder extra druk heeft gezet.

De kwalijke evolutie uit 2010 die af te lezen valt uit de rapporten van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR en het rapport van NOAS is met andere woorden enkel erger geworden.

Een nieuw rapport van ECRI van 2012 ziet zich dan ook genoodzaakt een onderscheid aan te brengen tussen de situatie van 2010 en deze erna. (...). Als we nu terugkeren naar de deplorabele initiële toestand die in het Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR rapport en het NOAS rapport beschreven wordt en deze rapporten in hun context lezen, vinden we volgende algemene lijnen van het rapport terug. Gezien het om samenvattende titels gaat is het duidelijk dat volgens Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR zelf deze conclusies representatief zijn voor het rapport. (...). Ook met betrekking tot de medische hulp voor asielzoekers wordt er duidelijk gesteld dat Italië niet aan haar internationale verplichtingen voldoet: (...). Met betrekking tot asielzoekers die onder de Dublin procedure teruggebracht worden meldt het Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR rapport: (...). Op pagina 35 herneemt Schweizerische Flüchtlingshilfe /OSAR in de conclusies de reeds geuite kritiek, wat het belang onderstreept van deze kritiek: (...). En verder stelt het rapport samenvattend: (...). Er staat dus ondubbelzinnig te lezen in dit rapport 1) dat de Italiaanse praktijk heel erg verschilt van de Italiaanse wet, 2) dat er enorm veel kans is op dakloosheid wegens een gebrek aan opvang, 3) dat de veiligheid en integriteit van asielzoekers en 'Dublingevallen' in deze situaties niet kan gewaarborgd worden en 4) dat asielzoekers, inclusief 'Dublingevallen', een reëel risico lopen op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Er wordt gesteld dat Italië niet voldoet aan de internationale verplichtingen inzake opvang en dat deze situatie niet enkel voor asielzoekers geldt maar ook voor asielzoekers die in het kader van de Dublin II Verordening terug gebracht worden naar Italië. Ten slotte wordt er onomwonden gesteld dat voor Dublin gevallen de beloofde zorg en opvang aan de luchthaven illusoir is gezien het de Italiaanse overheid tijd en middelen ontbeert om zich op deze komst voor te bereiden. Dat verzoeker met een Tacit Agreement naar Italië zal worden teruggebracht duidt ook op dit gebrek aan voorbereiding en zorg.

Op pagina 40 van het Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR Rapport wordt er dan nog gesteld: (...). Als aanbeveling in Dublinzaken voor andere Europese staten formuleert Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR nog dit: (...). OAS stelt op pagina 20 van haar rapport specifiek met betrekking

tot de mensen die onder Dublin teruggezonden worden en de toen in 2010 al verslechterende condities ten gevolge van de Noord-Afrikaanse influx het volgende: (...). Verder stelt NOAS over de situatie in 2010 over Dublin gevallen dat er vaak niet voldoende opvangplaatsen zijn om hen te beschermen tegen dakloosheid. (...). Het rapport van PRO ASYL, dat eveneens al vermeld werd in het ingediende bezwaar, meldt dat in 2008 en 2009 slechts 12% van de 'Dublin-gevallen' opvang werd aangeboden. Volgens dit rapport belandde 88% in een situatie van dakloosheid met de complete ontreding die ermee gepaard gaat. (Zie stuk 8 als bijlage, pg.23).

Er dient niet louter gekeken te worden naar hoe de behandeling van Dublin-gevallen in theorie is in Italië, er dient gekeken te worden naar de praktijk. Het EHRM zegt in verband met de kloof theorie/praktijk in het M.S.S. arrest het volgende: (...). Verwerende partij heeft zich enkel op de theoretische wetgeving gebaseerd en niet op de gebrekkige toepassing ervan.

Op pagina 17 van zijn rapport stelt Thomas Hammarberg, in het diplomatisch taalgebruik dat bij zijn status en functie hoort, dat de opvangcentra niet altijd voldoen aan de relevante Europese (minimum!)standaarden. Op pagina 18 van het rapport, onder 'conclusies en aanbevelingen' staat heel duidelijk te lezen dat volgens Hammarberg momenteel de Italiaanse opvangnetwerken niet voldoende zijn qua capaciteit om de fluctuerende golven asielzoekers op te vangen. Het is erg duidelijk dat diegenen die geen opvang genieten, zoals verzoeker, wel degelijk mensenrechtelijke problemen hebben in de zin van artikel 3 EVRM. Hammarberg zijn rapport dient samen met deze andere reeds aangehaalde rapporten gelezen te worden (Zie stuk 5 als bijlage, pg.17-18).

Hammarberg wijst op pagina 19 ook ondubbelzinnig op de gebrekkige integratiemaatregelen voor mensen die wel erkend worden als vluchteling in Italië. Hoewel ze in theorie dezelfde rechten hebben als Italiaanse burgers zijn ze er in praktijk erg slecht aan toe. Ze hebben vaak geen woning, werk of voedsel (zie stuk 5 als bijlage, pg. 19). Dit is dan ook in overeenstemming met verzoekers bewering dakloze erkende vluchtelingen aangetroffen te hebben. Verzoekers verklaringen over de erkende vluchtelingen en de asielzoekers die hij op straat heeft aangetroffen vinden dus wel degelijk bevestiging in wat door Thomas Hammarberg zelf geconstateerd is. Verwerende partij kan dan ook niet zo maar stellen dat verzoeker deze beweringen niet aannemelijk heeft gemaakt gezien deze beweringen door internationaal rapporten gestoffeerd werden.

ECRI wijst eveneens op de slechte juridische bijstand, en medische en psychosociale hulp in de opvangcentra voor de influx van 2010. ECRI dringt er op aan dat asielzoekers tijdens de behandeling van hun aanvraag niet aan hun lot overgelaten worden en dat er integratieprogramma's nodig zijn om erkende vluchtelingen onderdak te bieden en te begeleiden in de maatschappij. Een alarmerend aantal vluchtelingen ziet zich genooddakt op straat te overleven en leegstaande panden te kraken, (zie stuk 6 als bijlage, pg. 39-40).

De geciteerde rapporten schetsen een consistent beeld over de onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zoals vervat in artikel 3 EVRM waaraan verzoeker onderworpen zou worden, mocht hij teruggezonden worden naar Italië.

Er dient echter ook gewezen te worden op de omstandigheden waar minderjarigen die onder de Dublin II Verordening teruggebracht worden in terecht komen.

Niet-begeleide minderjarigen blijven normaal niet in het CARA opvangnetwerk voor een lange periode wegens beperkte plaatsen maar ook in het SPRAR netwerk zijn er slechts 134 voorbehouden voor minderjarigen. Bij gebrek aan plaats komen minderjarigen terecht bij lokale opvanginitiatieven die niet voorzien zijn op de begeleiding van vluchtelingen en al helemaal niet op de begeleiding van minderjarige vluchtelingen, een erg kwetsbare groep die volgens de Europese opvangrichtlijn recht hebben op specifieke bescherming die rekening houdt met hun behoeftes en kwetsbaarheden.

Save the Children wijst er op dat ook voor minderjarige asielzoekers de opvangplaatsen beperkt zijn en een groot deel van de minderjarigen zonder opvang of bescherming in Italië leven. Het gevolg is mensonwaardige behandeling bestaande uit een leven van dakloosheid, deprivatie, geweld en uitbuiting (zie stuk 9 als bijlage, pg. 2-3, en zie stuk 4 als bijlage pg. 23).

De kwaliteit van de opvang voor minderjarigen is afhankelijk van welke lokale middelen er ter beschikking staan en is dus erg variabel. Volgens de Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS is er ook geen monitoring voorzien en zijn er geen afdwingbare nationale minimumstandaarden, wat de kwaliteit uiteraard niet ten goede komt. De voogden zijn niet opgeleid in de problematiek en zijn niet vertrouwd met het vreemdelingenrecht (zie stuk 4 als bijlage, pg. 24 en zie stuk 7 als bijlage pg. 25- 2).

Door deze gebrekkige opvolging 'ontsnapt' ongeveer 70% van alle niet begeleide minderjarige asielzoekers in de illegaliteit. Het spreekt vanzelf dat deze verantwoordelijkheid niet enkel bij hen ligt maar in de eerste plaats bij de gebrekkige dienstverlening. De situatie waar ze zich hierna in bevinden is er een van uiterste kwetsbaarheid voor uitbuiting en misbruik. Zowel de Schweizerische Flüchtlingshilfe als Save the Children bevestigen dit in hun rapporten. NOAS wijst er op dat vooral bij jonge Afghanen het risico op 'ontsnapping' enorm groot is. (zie stuk 4 als bijlage, pg. 24; stuk 9 als bijlage pg. 2 en zie stuk 7 als bijlage pg. 26).

Het advies van de Schweizerische Flüchtlingshilfe bestaat eruit om kwetsbare Dublin-‘gevallen’, zoals verzoeker, niet terug te sturen naar een zo’n precare situatie als deze in Italië. Immers, zolang Italië niet kan garanderen tegemoet te komen aan de noden van minderjarige asielzoekers en deze niet goed genoeg kan identificeren moeten lidstaten zich ervan onthouden om terugnameverzoeken aan Italië te richten (zie stuk 4 als bijlage, pg. 41).

Ook het NOAS rapport sluit zich aan bij een gecoördineerde stop van Dublin terugnameverzoeken omdat het Italiaanse asielsysteem de jongste instroom van asielzoekers uit Noord Afrika niet kan verwerken. Er moet volgens NOAS al helemaal een stop komen voor de terugkeer van kwetsbare Dublin-‘gevallen’, zoals verzoeker, behalve indien er voldoende concreet en specifiek bewijs wordt voorgelegd dat deze kwetsbare personen wel degelijk goed zullen worden opgevangen in Italië (zie stuk 7 als bijlage pg. 6).

In casu, heeft verwerende partij op geen enkele manier aangetoond dat verzoeker van dergelijke garanties zou kunnen genieten. Integendeel, niet enkel heeft ze niet gereageerd op de gemaakte bezwaren, verwerende partij heeft in zoverre ze wel gereageerd heeft of verwijst naar garanties inzake een degelijke behandeling van verzoeker in Italië enkel op een stereotype wijze verwezen naar de internationale verplichtingen van Italië. Dit houdt uiteraard geen rekening met de boven geciteerde rechtspraak van het EHRM over de kloof die gaapt tussen de internationale plichten en de praktijk en de stellingname dat het de praktijk is dient in rekening genomen te worden bij het nagaan van aangevoerde artikel 3 EVRM schendingen.

Vaak worden minderjarigen niet als dusdanig geregistreerd in Italië, zelfs al is de minderjarige als minderjarige geregistreerd in België. De meeste minderjarigen die terugkeren onder de Dublin II Verordening staan geregistreerd als volwassenen in Italië, of worden de facto zo behandeld, omdat ze bijna 18 zijn. Veel minderjarige asielzoekers die onder Dublin teruggenomen worden stranden door de gebrekkige begeleiding aan de luchthaven in Italië (zie stuk 9 als bijlage, pg. 2-3, en stuk 7 als bijlage, pg. 6).

Ook NOAS wijst er op dat vele niet begeleide minderjarigen in Italië niet als dusdanig erkend worden waardoor ze extra moeilijkheden hebben om toegang tot de asielprocedure te verkrijgen. Volgens NOAS zijn de leeftijdstest in ziekenhuizen in Italië ook niet van een degelijke kwaliteit en worden deze niet door specialisten uitgevoerd maar door ‘gewone’ dokters, wat als een enorm probleem wordt beschouwd door NGO’s en advocaten (zie stuk 7 als bijlage, pg. 16).

Artikel 19 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (de zgn. Opvangrichtlijn), en artikel 17 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus houden specifieke verplichtingen in voor de lidstaten om rekening te houden met de specifieke kwetsbaarheid van minderjarige asielzoekers. In Italië worden deze minimumnormen niet bereikt. De terugleiding van een minderjarige asielzoeker waar niet aan deze minimumnormen wordt voldaan kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM. In casu heeft verwerende partij er aan verzaakt deze aangevoerde schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken.

Uit al het voorgaande kunnen we concluderen dat verwerende partij het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zoals vervat in artikel 3 EVRM geschonden heeft, door geen gebruik te maken van artikel 3.2 van de Dublin II Verordening (de zgn. Soevereiniteitsclausule) te besluiten dat verzoekende partij overgebracht dient te worden naar Italië en door de aangebrachte bezwaren tegen verzoekers terugleiding niet te onderzoeken en de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM niet aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.”

2.1.2. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Verzoeker moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling dat strijdig is met artikel 3 EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat niet omdat deze niet gestoeld is op zijn persoonlijke ervaring. Verzoeker

staft evenmin zijn bewering dat hij reeds slecht behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten. Tijdens het gehoor op 23 mei 2012 bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker: "In Italië woonden veel vluchtelingen op straat en ze zeiden me dat andere landen waaronder België beter waren om naartoe te gaan."

Met de loutere bewering dat verzoeker tot een bepaalde groep te behoren en een verwijzing naar algemene rapporten, maakt hij niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker laat na een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde groep.

Het ingeroepen risico moet een individueel karakter hebben en het moet met andere woorden voldoende concreet en aantoonbaar zijn. Dit werd bevestigd door het EHRM in het arrest MSS t/ België en Griekenland. Immers, wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99- 100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

De Italiaanse autoriteiten zijn, zoals terecht werd gesteld in de bestreden beslissing, gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoeker meent dat dit niet het geval is, kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te bekomen. Hij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien hij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar zijn land van herkomst.

Verzoeker slaagt er met de vele citaten uit rapporten niet in volgend determinerend motief van de bestreden beslissing te weerleggen:

"De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, 'Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees', Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten word in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

Er is geen risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië, daar de algemene rapporten op zich niet voldoende zijn om een risico op onmenselijke behandeling te doen vermoeden en dit mede gelet op de persoonlijke verklaringen van de desbetreffende verzoeker tijdens het Dublinverhoor.

Verzoeker toont de schending van artikel 3 EVRM niet aan. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsplicht. Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd: (...). Verzoeker heeft aan verwerende partij meegedeeld dat hij niet naar Italië wenst teruggezonden te worden omdat hij daar reeds mishandeld werd, omdat hij er vrees op straat te belanden en omdat er in alle waarschijnlijkheid geen rekening zal gehouden worden met zijn kwetsbaar profiel als niet begeleide minderjarige asielzoeker die dan nog eens uit een provincie afkomstig is die in principe aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Dit werd per schrijven van 15/06/2012 ook door verzoekers raadsman meegedeeld aan verwerende partij evenals met een omstandige beschrijving van de redenen waarom verzoeker gevaar loopt aan behandelingen te worden onderworpen bij terugleiding naar Italië, en dit aan de hand van internationale rapporten. Verwerende partij merkt in haar motivering het volgende op: (...). Deze motivatie is erg gebrekkig en niet afdoende. De uitzonderlijke toestroom van asielzoekers in Italië betekent misschien niet dat er automatisch een blootstelling is aan artikel 3 EVRM schendingen, maar, zoals aangetoond aan de hand van de talloze aan verweerder overgemaakte rapporten, maakt ze deze erg waarschijnlijk. De toestand in Italië voor deze toestroom was al ondermaats, zoals aangetoond in de rapporten van NOAS en OSAR, dewelke deels van voor die toestroom dateren, die toestand is alleen maar erger geworden. (...). Het rapport van ECRI van 2012 maakt dan ook een uitermate belangrijk onderscheid tussen de periode voor de instroom en de periode van de instroom. Verzoeker brengt wel degelijk elementen aan waaruit blijkt dat asielzoekers en mensen die teruggeleid worden onder Dublin II Verordening in uitermate penibele omstandigheden terecht komen, omstandigheden die volgens de aangebrachte rapporten letterlijk in conflict zijn met de ter zake geldende regelgeving. In casu wijst verzoeker nogmaals op de reeds geciteerde rapporten: (...). Op pagina 35 herneemt Schweizerische Flüchtlingshilfe /OSAR in de conclusies haar kritiek, wat het belang onderstreept van deze kritiek: (...). Gelet op de bovenstaande geciteerde rapporten, het feit dat er met de inhoud hiervan op geen enkele wijze rekening is gehouden, en het feit dat verwerende partij stelt dat verzoeker geen enkel element heeft aangevoerd dat aantoonde dat Italië niet aan zijn internationale verplichtingen voldoet, hoewel verzoeker op 15 juni 2012 bezwaren tegen de terugleiding naar Italië heeft ingediend waarin uitgebreid gesteund wordt op bovenstaande rapporten, dient er opgemerkt te worden dat de motivering van de bestreden beslissing deze beslissing niet kan schragen. De motivering is vaag en feitelijk gebrekkig. Er werd geen rekening gehouden met de door verzoeker geuite bezwaren tegen diens terugleiding. Waar verwerende partij in haar motivatie stelt dat uit de rapporten kan worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in praktijk niet zou worden verkregen, dient er dus op de bovenstaande citaten uit desbetreffende rapporten gewezen te worden. Er staat ondubbelzinnig te lezen 1) dat de Italiaanse praktijk verschilt van wat theoretisch voorzien zou worden, 2) dat er enorm veel kans is op dakloosheid wegens een gebrek aan opvang, 3) dat de veiligheid en integriteit van asielzoekers en ‘Dublingevallen’ in deze situaties niet kan gewaarborgd worden, 4) dat asielzoekers, inclusief ‘Dublingevallen’, een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM lopen, 5) dat Italië niet voldoet aan de internationale verplichtingen inzake opvang en dat deze situatie niet enkel voor asielzoekers gelden maar ook voor asielzoekers die in het kader van de Dublin II Verordening terug gebracht worden naar Italië, en 6) dat voor Dublin gevallen de beloofde zorg en opvang aan de luchthaven illusoir is gezien de Italiaanse overheid tijd en middelen ontbeert om zich op deze komst voor te bereiden. Verwerende partij motiveert haar beslissing derhalve op manifest gebrekkige wijze. Ze geeft een misleidende lezing van de voornoemde rapporten. Verwerende partij geeft een erg rooskleurige lezing van enkele van deze rapporten, met name de rapporten van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR en NOAS. Verzoeker dient aan te dringen bij uw Raad op een herlezing van deze rapporten om de context goed te kunnen duiden. De lezing zoals gedaan door verwerende partij is immers verre van afdoende gebleken. Verwerende partij heeft niet gereageerd op de door verzoeker aangebrachte bezwaren tegen zijn terugname door Italië. Verzoeker heeft aan verwerende partij meegedeeld dat hij niet naar Italië wenst teruggezonden te worden omdat hij daar reeds mishandeld werd, omdat hij er vrees op straat te belanden en omdat er in alle waarschijnlijkheid geen rekening zal gehouden worden met zijn kwetsbaar profiel als niet begeleide minderjarige asielzoeker die dan nog eens uit een provincie afkomstig is die in principe aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Dit werd per schrijven van 15/06/2012 ook door verzoekers raadsman meegedeeld aan verwerende partij evenals met een omstandige beschrijving van de redenen waarom verzoeker gevaar loopt aan behandelingen te worden onderworpen bij terugleiding

naar Italië, en dit aan de hand van internationale rapporten. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. Verwerende partij is daarenboven onzorgvuldig geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Van een administratieve overheid mag er verwacht worden dat deze zich bij het nemen van een beslissing baseert op een correcte feitenvinding en aangebrachte bezwaren onderzoekt. In casu is dit niet gebeurd. Verwerende partij heeft zich op incorrecte feiten gebaseerd, is onzorgvuldig met de aangebrachte bezwaren tegen de terugleiding naar Italië omgesprongen, ze heeft geen onderzoek verricht naar de specifieke situatie van minderjarige asielzoekers in Italië en heeft geen aandacht besteed aan de door verzoeker aangebrachte bezwaren.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsplicht geschonden is terwijl hij de hele motivering van de beslissing citeert in zijn verzoekschrift.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met een "schrijven van 15/06/2012". Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoeker op 15 juni 2012 een brief stuurt naar de verwerende partij, die toekomt op 18 juni 2012. De bestreden beslissing is genomen op 15 juni 2012 en kon dus geen rekening houden met de brief verstuurd op 15 juni 2012.

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC